

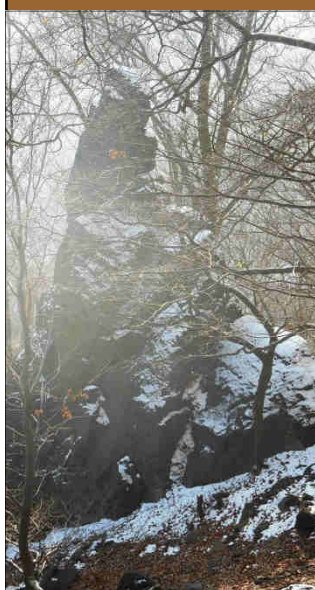
Mantana

měsíčník pro individua a idividuality

listopad 2015

Úvodní slovo

Když začíná zima, jdu se projít Rád bych do hor, do Alp a ještě raději do Tater, ale výlety do těchto destinací jsou podřízené volnému času, rodině, počasí a penězům. Pro mě naštěstí dobrá zpráva. Člověk se podívá z okna a vidí krásnou hradbu Krušných hor, kde se dá lézt, jezdit na kole, lyžovat, běhat, a když není počasí, tak prostě projít. Co třeba na Jezeří, kde můžeš zanechat auto na parkovišti pod zámek a jít probádávat věže a masivy v úbočí Mnišské hory (681 m. n. m.). Člověk se zapotí při prudkém stoupání po hřebenu od zámku Jezeří a nechá se ohřívat paprsky zimního slunce. Pod nohama šumí listí smíchané s popraškem sněhu a odměnou za tu námahu mu je klid a romantika mezi skalami, které voní dobrodružstvím. Kdeže jsou nějaké honby za čísly, jen vylézt po zasněžené skále například na Hlavní masiv nebo Zámeckou jehlu nejjednodušší cestou je výkon hodný

zdatného lezce. Pak poslouchej zvukům lesa a nasávej vůni, která tě odpoutává od všedních starostí. Poté už jen zápis do vrcholové knihy a následuje sestup, který není o nic méně dobrodružný, než výstup. Každý rok se těším na toto období, protože když začíná zima, jdu se projít ...

Blahouš

Oddílová akce

Poslední slanění

20. výročí

13. - 15. 11. 2015

Blahouš Kluc

Ta čest psát o posledním slanění, které bylo současně jakousi oslavou 20. výročí Horoklubu Chomutov, připadlo na mě (Ne, že bych byl nejlepší psáč, ale nikdo jiný nevydržel všechny zásadní momenty při vědomí.).

Tedy v pátek 13. 11. 2015 jsme s Renčou dorazili do místa dění a to do Chalupníku v Perštejně. Renča se mi už od domu smála, neboť jsem si nechal narůst knír, jako hec s oddílovým Schimanským Bronkém Bandasem, který též vyhrožoval, že si tuto okrasu pořídí. Jen jsme se pozdravili s přítomnými, jehož jádro tvořili Svinařící se svými hudebními nástroji a došli jsme si pro nápoje. Když nám číšnice vydávala lístek, tak nám bez okolků oznámila, že v případě ztráty nás to bude stát 1.500,- Kč. Řeknu rovnou, že se obsluha v dalších třech dnech v mnoha případech cho-

vala jak hovada, kterým je naše akce na obtíž. Špatný pocit z přístupu obsluhy nezachránilo ani dobré pivo. Pro nás byl vyčleněný sál u tanků, který se pomalu začal zaplňovat. Množství lidí jsem nesčítal, ale mohlo nás být kolem pětadvaceti příznivců. Z Jíři se na chvíli stal prodejce triček, na kterých bylo

vytištěno, že je ten Horoklub starý (mladý) už dvacet let. Po roce jsme měli opět možnost si popovídat s kamarády. K tomu nám příjemně hráli Svinčo a Dick na kytaru, Květa na housle a Luboš na basu. Kolem 01.30 hod. nás z hospody doslova vyhodili a posléze jsem se dověděl, že si šéfová nechala od půlnoci zaplatit 500,- Kč za každou hodinu, kterou tam s námi hrající si na mobily, musely slečny vydržet. Pro pivo jsme si samozřejmě chodili sami. Asi deset lidí bylo poměrně dobře naložených a zrovna měli pocit, že se večírek příjemně rozjel. Přesunuli jsme se tedy do nedaleké ubytovny na Kurtech, kde jsme ve společenské místnosti vydrželi až do 04.00 hod. a u kytary jsem si dovolil hýbat ústy já, i když jsem přes zábavu kamarádů sám sebe neslyšel. Pak jsme se šli rozválet různě po autech,

postelích a já s Pepínem Kotykem pod hvězdy.

Ráno jsme se tvářili porůznu a jen pomalu jsme se řadili na hru, kterou připravily osvědčené kapacity holky Šišků. Opět jsme se rozřadili na dvě družstva s kapitánkami Pájou za Pobljóny a Lenkou za Kakánky s rozlišovači běžovou a hnědou maskou na oči. Za chvíli přitancil i Schimanski, který nezklamal. Letoš si také vyrobil knír a Pepíno se pyšnil také ozdobou pod nosem, ale ten se činil v rámci akce Movember. Nad námi se honily mraky, tak jsme spěšně vyrazili

k první disciplíně nad ves k vodárničce, kde jsme museli pospojovat několik lan tak, aby vytvořily co nejdelší jeden pramen a uzly se nerozvázaly. Pro další soutěžku dostaly kapitánky zadáno, že si mají vybrat nejhezčí chlapce z družstva. Logicky padla volba na mě s Letošem a to díky knírům. Zadání bylo jednoduché, ale hůř se provedlo. Přeručkovat zamechovanou římsu zdi vodárny. Proti Lence a Letošovi jsme neměli nejmenší šanci. Po přemístění k altánku jsme se měli v družstvu zamatat a pochyťat různě rukama a poté v časovém limitu vymanit ze sevření. Pak jsme přebíhali kládu v lese. Naštěstí bez zranění. Následoval přesun na rovnou plochu, kde se každý jednotlivec měl převléct do připravené košile, klobouku, žlutých holínek a utáhnout to lankem coby opaskem. Poté zvesela odklusat tam a zpět a předat propriety dalšímu. Vzhledem k tomu, že bylo přítomno mnoho dětí, tak vytvořily též dvě družstva, která paralelně s dospělými též soutěžila. Díky tomu děti trpělivě čekaly, až na ně přijde řada, takže určitě pochvala pro děcka. Konečná soutěžka byla asi nejzábavnější. Dva jednotlivci se postavili proti sobě na sloupky a pokoušeli se shodit obřími št'ourátky na uši. Děti se postavily na sloupky a měly různě pohybovat končetinami. Kdo vydrží nejdéle, vyhrává. Zde suverénně předvedla své kvality Pet'ášova princezna Lada, která na bidýlku asi i spí. Holcám patří velký dík za přípravu pěkných

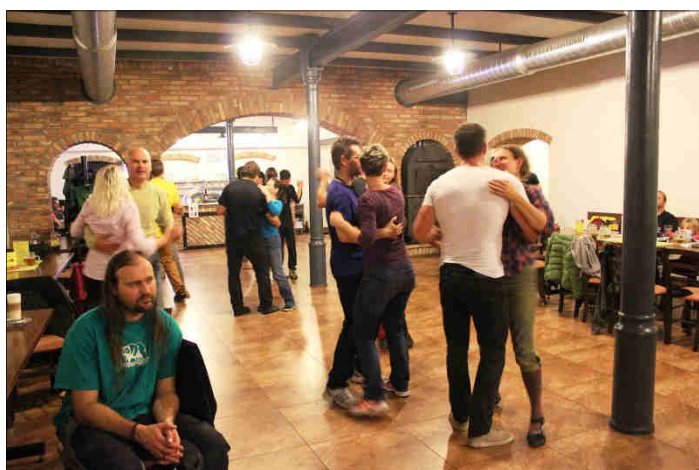
her, které byly dostatečně atraktivní i přes občasný déšť. Vyhrál ten, kdo se zúčastnil a pobavil. Konečně jsme se přesouvali k symbolickému slanění na Skalky, které vzhledem k výšce a kolmosti bylo na důlfera zajímavé, ale to už po těch letech umíme. Před setměním jsme se přesunuli opět do Chalupníka. My jsme si šli s Renulkou na chvíli lehnout.

Když jsme se vrátili, tak už se kapela Album pomalu připravovala na

večerní produkci. Ne úplně šťastně bylo zvoleno promítání snímků horoklubáků a jejich kamarádů na projekci v místnosti s tanky, protože se tak lidi rozmělnili do dvou místností. Naštěstí to kluky z výkoňáku napadlo a zrušili promítání. Tanec mohl začít a po váhavém začátku se rozjela zábava, na kterou jsme při našich akcích zvyklí. Album posílil o nového zpěváka a bluesovou posilu (jména umělce bohužel nevím), což mně osobně se dost líbilo. Klukům děkuju za příjemnou zábavu. O půlnoci se neprolézal stůl, ale pro změnu se přeměřovaly svaly na traverze u stropu, kterou odvážlivci přeruškovali. Všichni předvedli parádní výkon, ale asi nejlíp hodnotím Tomíka a jeho přítelkyni, kdy přeruškovali celou délku společně. Večírek skončil kolem 02.00 hod. a já se už těšil do hajan. Sice v noci pršelo, ale pod stříškou šlo noc přečkat.

Ráno jsme celou akci shrnuli u snídaně, kdy se při placení opět obsluha vyznamenala. Jestli mám slánění popsat pár slovy, tak v pátek zábava při kytarách parádní, taktéž večírek

v sobotu díky Albumu. Hry byly parádní, u kterých jsem nemusel moc přemýšlet, což, jak jsem viděl, vyhovuje více lidem. Další slánění v Chalupníku raději ne a příště, až se výkonný výbor rozhodne pro menší sál, nechť se ti, kteří si neudělali čas ani na výroční slánění, zamyslí. Děkuju všem, kteří přidali svou trochou do mlýna, abychom se opět důstojně rozloučili s uplynulou sezónou. *Blahouš*

Poslední sezóna

Martin Jech

Juniorská závodní sezóna je minulostí a nezbyvá než shrnout úspěchy a neúspěchy. O prvních třech mezinárodních juniorských závodech jsem se již zmínil v článku: „Tři závody - tři prohry“. Nyní bych se chtěl trochu rozepsat o posledních dvou závodech, což byl Evropský pohár v Mitterdorfu a Mistrovství světa juniorů v Arcu.

8. - 9. 8. Evropský pohár juniorů - Mitterdorf (Rakousko)

Na tento závod, který byl letošním posledním závodem EPJ, jsem zpočátku ani neplánoval jet a rozhodnutí jsem změnil až na základě doporučení Tomáše Bintera.

Závod se konal na venkovní stěně Lezecké akademie v Mitterdorfu a kombinace venkovní stěny, extrémně teplého počasí a kolmých profilů z tohoto podniku udělala velmi nechutnou záležitost.

To mě však nezastrašilo v boji o finálovou desítku. První kvalifikační cestu jsem zvládl slušně a mohl jsem se alespoň na chvíli těšit průběžným 1. místem v cestě, které však nevydrželo příliš dlouho. V cestě nakonec končím 10., což znamená dobrý začátek, ale nutnost podat skvělý výkon i ve druhé kolmé cestě, která se lezla v nejteplejší části dne.

Vzhledem k podmínkám a faktu, že se lezlo převážně po boulích, se mi nelezlo příliš dobře. Postupně překonávám padací místa ve spodní části a zastavuje mě až oblina na dohled topu, kde všichni bojovali už o samotné udržení. Mě se daří přidat krok z ní, což mi vynáší 3. místo v cestě a postup do mého vůbec prvního finále na EPJ v součtu z 8. místa.

Finále se konalo další den dopoledne a naše finálová cesta byla pro změnu v největším převisu. Celkem se jednalo o velmi nevyrovnanou cestu se slušnými odpočinky, dokonce jedním kolenem s možností netopýra. S touto cestou jsem se již nesrovnal tak dobře a patřilo mi taktéž 8. místo. Výsledek pod mými možnostmi mě v tomto případě však nemrzela tolik, neboť byl zastíněn radostí účasti ve finále na EPJ, o které jsem si nemyslel, že se mi někdy v životě podaří.

28. 8. - 6. 9. Mistrovství světa juniorů - Arco (Itálie)

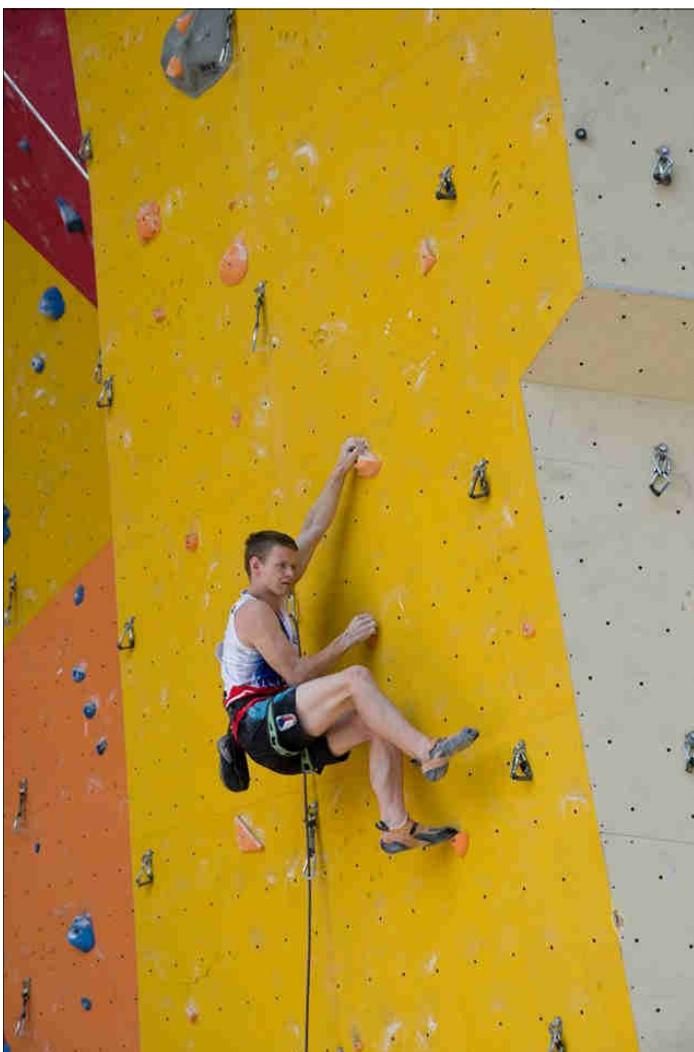
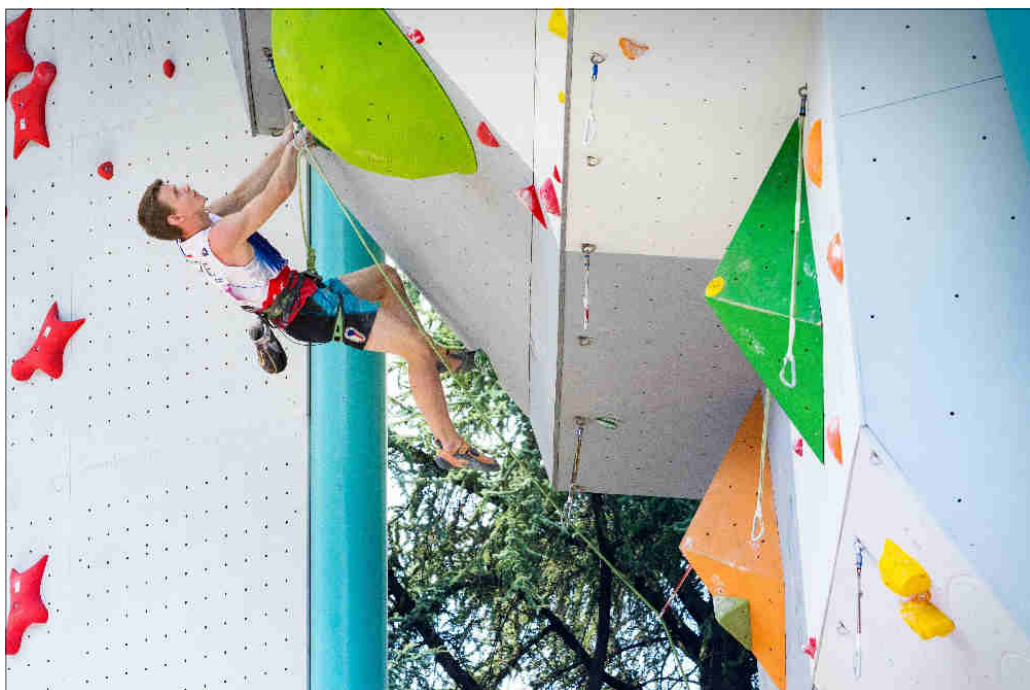
Po třech letech se Mistrovství světa juniorů konalo zas jednou v Evropě. Na tento závod

jsem se velmi těšil, tvrdě se připravoval a plán byl jasný. Postoupit do semi-finálové šestadvacítky, což mi o pouhé „+“ uteklo před dvěma roky v Kanadě a bojovat o účast ve finále.

První kvalifikační cestu jsem zvládl obstojně. 21. místo v cestě bylo dobrým základem a nabízelo i jistou rezervu pro druhou kvalifikační cestu, která se lezla 2. den.

Druhá cesta by se dala rozdělit na dvě části. Nástup a vytrvalostní dolez, které byly odděleny nejistým krokem přes spod'ák, z kterého spadlo velké množství lezců.

Spodní částí cesty se mi dařilo prolézt bez

zaváhání, pak se mi bohužel nepodařilo ke kroku přes spod'ák dobře srovnat, při dochycení mi vyjely nohy a v cuku letu jsme stál na zemi.

Okamžitě mi bylo jasné, že jsem šanci na semifinále ztratil a celkově jsem se umístil na 33. místě.

Posledním juniorským závodem bylo Mistrovství republiky mládeže v Chocni. Navzdory tomu, že mi málem uletělo letadlo v Pekingu při cestě ze SP ve Wujiangu, jsem tento závod stihl a stačilo se poprat s časovým posunem a ostatními soupeři.

Zde jsem si na rozdíl od Mistrovství světa vše pohlídal a zakončil své působení v juniorech 2. titulem juniorského mistra republiky.

Jedna životní část skončila, ale není třeba zoufat, nyní se mohu plně koncentrovat na závody dospělých.

Martin Jech

**Sponzoři: Horoklub Chomutov,
Lezecké centrum SmíchOFF**

Uvedené fotografie z dílny:

David Urbášek a Monika Brkalová

Osud tomu asi chtěl a já doma zapnula počítač, což v létě ani vlastně celkově moc nedělám. V práci toho mám až až. Ale co navíc - otevřela jsem i facebook, což už skoro vůbec nedělám! A tam na mě čekala zpráva od Jardy Zástěry, že se chystají na lezecký výlet do Francie na 14 dní, že jim chybí čtvrtý účastník, a že jestli bych nejela. Tak jsem jen tak nezávazně odpověděla, že bych klidně jela, ale že se mi v termínu výletu vdává nejlepší kámoška, takže nemůžu. Aniž bych cokoli očekávala, nadhodila jsem, že kdyby změnili termín, tak bych jet mohla, přeci, kdy se vám poštěstí taková šance. A odpověď „Že by to asi neměl být problém.“ mě vážně překvapila. Znělo to lákavě, projet pohodlným transportérem co nejvíce oblastí, na závěr možná canyoning cestou zpět přes Itálii, každý večer teplá věc z vlastních zdrojů a popíjení francouzských vín, spaní na divoko, dokonce prý „nakupování“ v popelnicích, sem tam nějaký ten kemp... Finančně tedy v pohodě. Takže pro mě zajímavé a navíc ten typ „nakupování“ to byla další výzva! To člověk běžně nedělá. Prý se tak dá ve Francii v pohodě přežít. Takže zbývalo domluvit v práci volno na 2 týdny, což překvapivě také nebyl problém (vlastně zatím moje nejdelší dovolená), poří-

dit eura, popůjčovat spousty věcí (všem půjčujícím tímto vřele děkuji), nakoupit zásoby, nechat se milionkrát ujistit, že svatbu určitě stihnu včas, všechno zabalit a hurá vstříc dobrodružství.

Znáte výhodu velkých aut? Vejde se do nich spousta věcí. Ačkoli mi bylo řečeno, že s množstvím věcí se nemusím trápit, snažila jsem se toho nebrat moc, ale i tak toho bylo moc. Ale vešli jsme se.

Takže 23. 8. 2015 v odpoledních hodinách jsme vyrazili v sestavě Jarda Zástík, jeho drahá polovička Elis, jejich kamarád Stáník z Brna a já co by jeho spolulezkyně.

Dlouhou cestu zvládli kluci odřít na střídačku jen ve dvou. Klobouk dolů. Další výhoda velkých aut je, že se v nich dá pohodlně natáhn-

Elis v akci

Camping Orpierre

Ceuse a převisy

nout a odpočinout. Navíc když jsou ruce majitele šikovné, skrývá se v autě i parádní konstrukce coby postel, pod kterou se schová celá bagáž. Notnou část cesty jsem prospala na oné konstrukci a probrala se skoro až v prvním cíli - v Orpierre, kam jsme dorazili asi po 12h cestování kolem 16h odpoledne. Parkovali jsme ukrytí za stromy u pole vedle

Koupelna v Orpierre

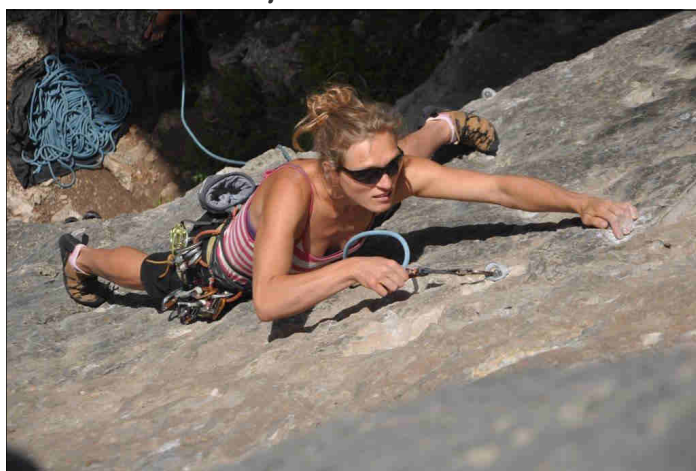

stejnomené řeky, která měla bílou barvu, jako vápencové řeky mívají. Na lezení už to nebylo, vytáhli jsme stolek, židličky, vaření a vínečko. Na to, že zrovna probíhalo parné léto, byla večer pořádná kosa. Ted' už se nedivím, proč mi Jarda říkal, že si mám zabalit péřovku - přišla k užitku každý večer.

Další den jsme konečně vyrazili do skal, auto jsme nechali v malebném Orpierre na malém parkovišti u veřejných záchodků, kde se dala načepovat čerstvá

studená voda. Jarda s Elis šli do sportovek, my se Stáníkem na vytoužené vícedélky a hlavně do stínu. Začali jsme umírněně cestou Voyage, kde nejtěžší délka byla za 6a, ale řekla bych, že mnohem víc jsem se zapotila v délce za 5+. Druhou cestou byla La Terre du Chien Fou s nejtěžší délkou za 6b, kterou jsem pochopitelně nechtěla tahat. Délka s malými lištami, které vypadaly, že se každou chvíli ulomí, ale jinak krásné technické lezení. Obě cesty byly hvězdičkové. Mohu vřele doporučit případným návštěvníkům. A také hodně odjištěné. Do Francie vám stačí dlouhé lano 80 m a hromada expresek. Po návratu k autu na nás už čekala skvělá večeře z dílny Jardy a Elis, které se povedlo vyrobit si úraz hned první den lezení - skřípla si ruku do expresky při pádu, ale na dobré náladě a chuti

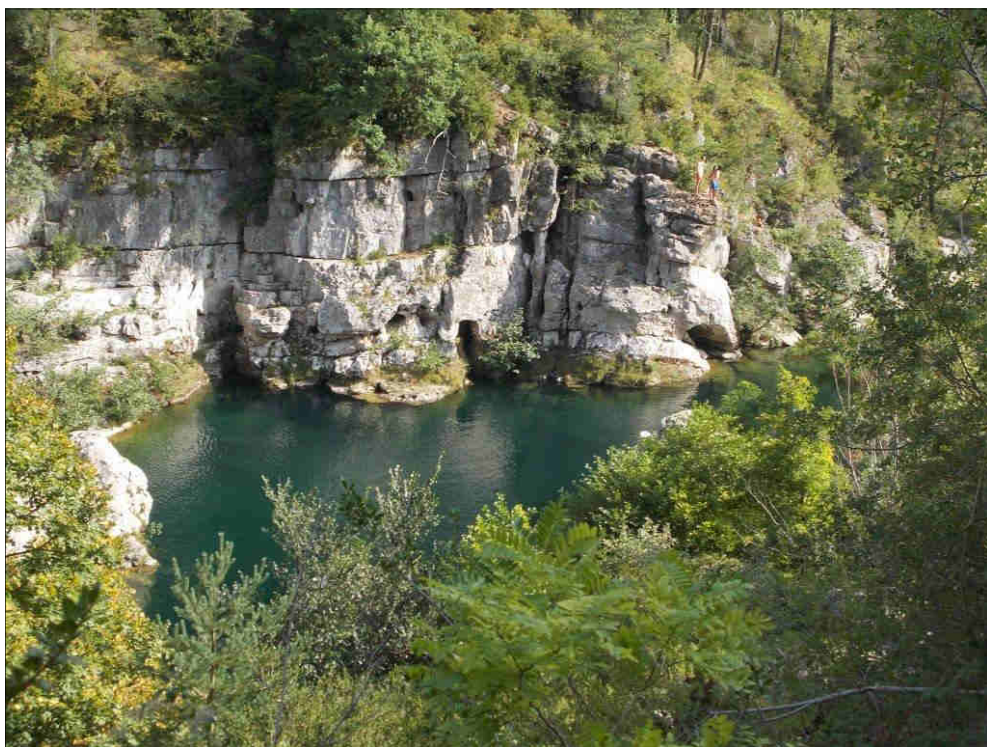
Verči první 6blé na OS

do lezení jí to neubíralo.

Další den jsme se vystřídali, J&E šli na vícedélky, my na sportovky. Já si troufla max na 6a, Stáník i na 6b+, do kterého pražilo slunce a bylo pro mě těžké i na druhém. Odměnou po opékačce na slunci byla krásná přírodní koupačka ve skrytu skal - 2 malé tůňky, kam se chodily osvěžovat i nelezci, děti a psy. S osvěžováním jsme pokračovali i třetí den - restday, kdy jsme navštívili místní mini koupaliště za 2,60 euro asi na 2 hodiny, už nevím, ale přišlo mi to dost. Ostatně ve Francii mi přišlo celkově draho. Po koupálku jsme zajeli do Gapu, většího města poblíž Orpierre. Ukázalo se, že Jar- da má nějaký šestý vyhledávací smysl pro vysondování obchod'áku. Plácla jsem se přes kapsu a v Gapu si dala zmrzku za 2 éčka, která byla ale skvělá jako v Itálii. I Gap byl malebný - všude úzké uličky, samá malá náměstíčka s fontánami zaplněná stoly a židlemi z okolních kaváren a hlavně všude plno lidí, ať už u kafíčka, v obchůdkách nebo na ulicích. Ve Francii to zkrátka žije. Po této kulturní vlož-

Skokanský můstek v Tarn

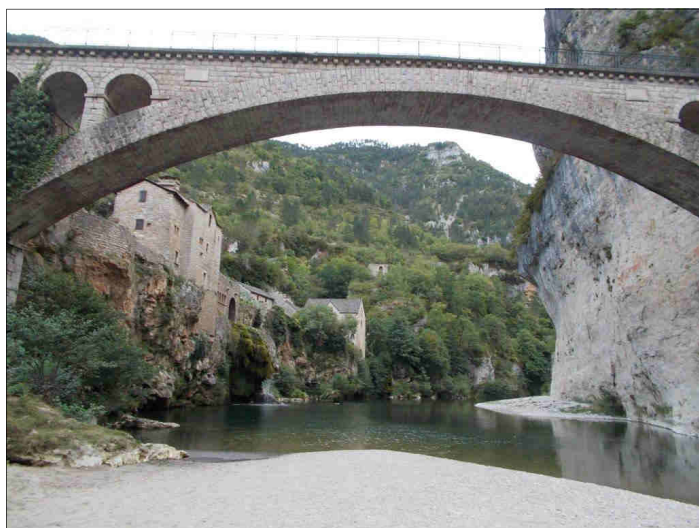

Noční Tarn

ce jsme se odebrali k autu a vyrazili směr Ceuse v naději, že tam snad nebude takový úmorný vedro. Do téhle oblasti si totiž musíte vyslápnout pořádný krpál pěškobusem. Strategicky pod kopcem ale zároveň na kopci se nachází lezecký kemp Les Guerins, který vychází cca 6,50 euro za noc, což je docela pěkná cena, když porovnáme s cenami českých kempů. Ačkoli vybavený kemp s teplými sprchami, vodou rozvedenou po celé ploše kempu, obchůdkem a dokonce i pračkou byl fajn po prozatímní říční hygieně, už jsem se opět tě-

šila, až bude nějaké další spaní mimo kemp. Přeci jen nepatřím mezi majetné osoby a eura se načítají...

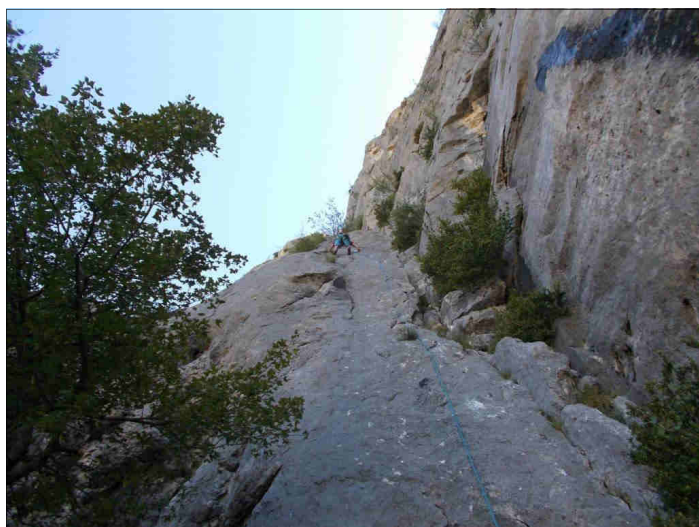
Další den ráno bylo opět supr vedro, tak se nedalo nic moc dělat. V Orpierre se dalo ráno běhat, bylo tam o poznání chladněji. Tady jsem zvolila variantu knížka a opalovačka pod ořechem v asi ořechovém sadu mimo jakékoli zraky, takže na nu-da. Po poledni jsme vyrazili směr krpál ke skalám, vy-lemtali jsme cestou spoustu vody a vypotili jsme jí snad ještě víc. Někteří nahoře na

Ve vesnici Tarn

kopci přespávají. Vědí proč. Šli jsme to asi skoro hod'ku, myslím. Ještě jsme pak vyčkávali na stín a pozorovali nějakého mladého borečka (kterých jsme viděli celkově mnoho), jak se pouští do sedmového převisu a pokusuje a pokusuje. My jsme se přesunuli do míst, kde se nachází šestkové záležitosti do části Demi Lune. U první cesty jsem dost funěla, bylo ještě šílené horko, že se nedalo ani pořádně dýchat. Pak už se stín rozrostl, tak bylo líp a líp. Po 5ti cestách jsem měla dost. Čekal nás ještě sestup dolů. Matroš jsme nechali nahoře, aby se druhý den lépe stoupalo. Stáník dokonce objevil asi odložené lezečky Scarp. Já měla pořád problém s lezečkami. V mých dřavých Miurách, které připomínaly všechno, jen ne lezecké boty, se na vápně lézt nedalo. Ani půjčené botky od Jardy ze stěny nebyly moc vhodné, chtělo to hrany. Naštěstí

Stano v první délce první cesty

jsem měla ještě od Deivy její velký lezečky do hor a s těmi to šlo nejlépe. Nemít je, tak asi nic nevylezu.

Druhý den v Ceuse bylo opět vedro veder. A protože jsem vstávala dřív než všichni ostatní (bohužel tak min o 2 hodiny, tak jsem je vždy chtě nechtě vzbudila). Neumím se jen tak válet v kempu, šla jsem si tedy aktivně nasbírat špendlíky, které rostly u cesty ke skalám. Pak opět opalovačka s Bohatýrskými časy pod „mým“ ořešákem a pokusy o nespádnutí ze slackliny, kterou Jarda duchapřítomně přibalil. Kluci koukali v těchto čekacích dobách na filmy ve skrytu plechového stanu. Elis jsem zahlédla buď na károšce nebo na slacklině. Ke skalám jsme se poučení vydali až po 15h, takže i kopec se nezdál tak hrozný jako předchozí den a mohli jsme rovnou ložit. Já dokonce zkusila první dvě cesty v oněch odložených Scarpách. Opravdu parádně na vápně držely i na mini stupech, ale byly tak prolezené, že jsem myslela, že mi odumřou palce a vrátila se k Deiviným botičkám. Pokud se někdo chystáte do Francie, můžu doporučit cestu Bunny and Climb 6b+, kterou vyvedl Stáník. Rozhodně stojí za to, krásná technická cesta s hvězdičkou. Také Face d'Iguane za 6a+, ve které jsem si „zkazila OS“ a odsedla, ale jen díky zmatkům. Jinak, co mi přišlo vtipné, když lezete, tak chyty jsou opatlané od magnézia a stupy zase začerněny od lezeček, tak je to skoro jako na stěně, pokud jich tam takhle označovaných není moc. A opět po 5ti cestách jsem toho měla až dost a prsty rádně prolezené. Cestou z kopce jsem užívala pohled na západ slunce a klidným tempem sestupovala a dokonce uhýbala i nějakým bláznům, co dolů po lesní cestičce běželi. Vlastně jsem dorazila za ostatními do kempu už za tmy. Na zítřejší den byl plán se přesunout po koupačce v nějakém blízkém rybníku do další oblasti - do údolí řeky Tarn, což kluci domluvili s trojicí lezců z Trutnova, se kterými se předchozí večer seznámili.

Další den jsme pobalili a vyrazili směr kou-

pačka, kde jsme měli spícha s Trutnováky. Nebyl to zas až takový kousek a zas až takový rybník. Bylo to obrovské nádherně modré jezero s příjemně chladivou vodou. Poprvé se mi do té vody ani moc nechtělo, ale když se mi pak povedlo usnout na slunci a skoro se uškvařit, hned po probuzení jsem vyletěla jak střela a běžela střemhlav do vody. Jako z posledních sil. Po relaxu u vody jsme vyrazili směr Tarn do blíže neurčeného

Výběžek jezera Le Sauze du Lac

kempu směrem na Les Vignes. Pořádně jsme nevěděli, kam máme jet. Měl to být kemp u pizzerie a bazénu, jediný po levé straně, ale to bylo dost matoucí. Po levé straně tekla řeka Tarn a co vesnička, to několik kempů - vodáckých stanovišť. Takže po velmi dlouhé cestě jsme to za tmy zabalili a přespali na odpočívadle. Konečně můj vytoužený spánek mimo kemp....

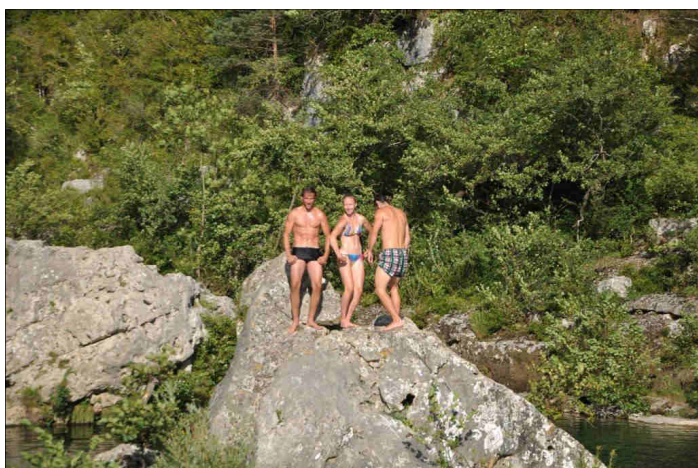
Probuzení bylo poněkud cítit, ono odpočívadlo sloužilo ke všem možným lidským potřebám, těm voňavým i obráceně. Obdiv patří J&E, kteří noc strávili pod širákem. Rychle jsme to místo opustili a onen kemp jsme za světla našli. Myslela jsem, že si název kempu budu pamatovat už navždy, ale jak teď po třech mě-

sících smolím tenhle článek, název se vypařil... Ale díky poznámkám jsem ho vylovila - pro ty, kteří se vydají za tamními lezeckými krásami, kemp se jmenuje Beldoire a je kousek od lezeckých oblastí a kousek od vesničky Les Vignes. Mimochodem, když projíždíte údolím Tarn, připadáte si při pohledu na všudypřítomné skály lemující řeku jako v Labáku.

Po ubytku jsme samozřejmě vyrazili do skal, kluci koketovali s místními 6c a 7a, ani Elis se žádnému nataženému lanu nevyhýbala. Já byla spokojená, když jsem si vytáhla hvězdičkové Un cadeau empoisonné 6a+ v oblasti Noir Desir a ty těžké aspoň zkusila na druhém a s odsedáváním nějak vydrtila. Večer v kempu nás překvapil déšť, který ukončil příjemné posezení s partou z Trutnova.

Deštík a přeháňky pokračovali i další den, tak místo lezení proběhl výlet do Millau, kde je dálniční *most* k roku 2014 nejvyšší v Evropě a druhý nejvyšší na světě. Prošli jsme se po Millau, něco pokoupili. Tedy já ani moc ne, táhla jsem s sebou spousty jídla, které mi i dost zbývalo díky společným večeřím. Dokonce i můj vlastnoručně vyráběný neplesnivějící chléb to nedal a zplesnivěl, takže jsem se od večeří distancovala a začala spotřebovávat zásoby.

Kulturně kulturistická akce

Výhled z Ceuse

Jasná obloha byla odměnou na další den, který jsem začala procházkou směrem Les Vignes - cíl nalézt poštovní schránku. Zadařilo se a ještě jsem po cestě natrhala nějaké hroznové víno rostoucí na zanedbaných pozemcích, takže nikomu nechybělo a mně chutnalo. Následovalo pěkné polezení v oblasti Foetus, kde jsem se konečně pochlapila a lezla hlavně na prvním konci lana a dala své první 6b na OS. Stáníkovi ten den nebylo moc dobře, úplně odpadl po brufenu, který mu měl pomoci na bolest hlavy, ale místo toho ho úplně uspal. Ale po probuzení a nutno říci po pozorování několika Jardových pokusů, vysmahnul fakt těžkou cestu bez odsednutí (jako jedinej z nás), myslím 6c nebo 7a... Jar-da ji lezl několikrát na prvním a jedno místo ne a ne pustit bez odsedu. Není se čemu divit, když si dáte 5x za sebou takovou hustárnu, jen superman, kterému nikdy nedojdou síly, by to snad přešel v kuse. Stejně nechápu, kde se v něm pořád ty síly berou... Mně stačilo si to zkusit jednou na druhým a stačilo. Za to Elis to přešla podle mě pěkně, taky na mě působí, že má síly na rozdávání... Po návratu do kempu jsme se zchladili v řece. Já jen na rychlo, protože je fakt ledová. Ostatní jsou otužilci, tak si to užili mnohem víc a doplavali i na druhou stranu si skočit ze skály.

Vystačila jsem si coby fotograf a sběrač kamínků.

Další a náš poslední lezecký den jsme si vyšlápli kopec do L'Usine doufaje, že tam nebudou davy a už už jsme viděli, že někdo přeci jen stoupá do kopce. Naštěstí to byl Rohlík ze skupiny B, tak se k nám přidal. A protože má ádrovskou školu a leze a leze a cestuje a cestuje, tak leze skvěle. A pro kluky je tedy lepší parták, hned se začaly lézt těžší cesty. A že to klukům šlo. A opět jsem si říkala, kde ty chlapi tu sílu pořád berou... Já jsem si chtěla ještě dát na OS 6b+, ale opět jsme

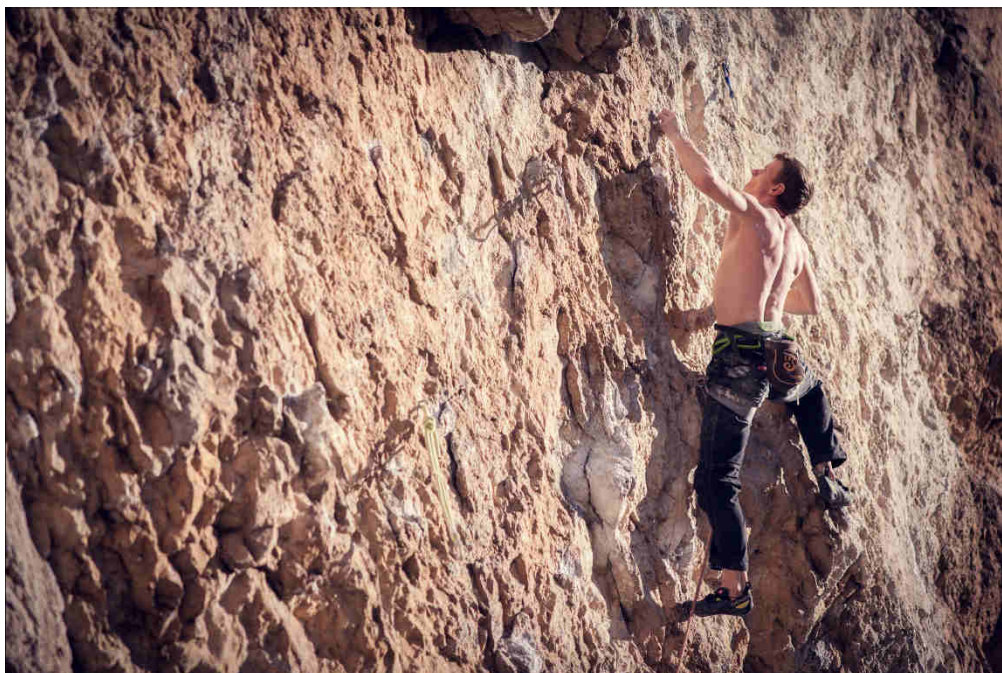
v jednom místě zabloudila a nepochopila to. Tak to čistě nevyšlo, ale to vůbec nevadí, zalezli jsme parádně a zakončili to výletem do opět malebné vesničky Tarn, kam jsme zašli do restaurace. Já si dala jen kávu, ale ostatní si výtečně pochutnávali na objednané večeři. Hlavně Jarda, ačkoli jsem byla zmrzlá na kost, bavilo mě pozorovat, jak si to jídlo krásně požitkářsky užívá. Mně bylo líto dát za to ty prachy, pak by mi sakra chyběly (hlavně při nákupu dárečků při cestě zpět). Ani bych si to jídlo neužila. Také jsem zjistila, že si vůbec neumím užívat nicnedělání, odpočívání, ležet ve spacáku až do 10h, ochutnávat místní speciality, i když stojí více, než si mohu dovolit a celkově se jen válet o restdayích. Tak jsem si vysloužila post prudičky, která musí pořád něco dělat, brzy vstává a šetří. Tak tuším, že mě Jarda už na žádný výlet nepozve... Ale i tak mu děkuji za tuhle nabídku, za francouzský výlet a taky za poznání, že 2kg bomba s plynem vydrží 14 dní a ještě zbyde. Děkuji Elis za příjemnou společnost, Jardovi a Stáníkovi také a za spoustu vytažených cest, které jsem mohla zkoušet na druhém konci lana. A celkově všem, že byli ochotni zkrátit si dovolenou kvůli mně, abych stihla svatbu (kterou jsem stihla), i když vlastně vůbec nemuseli.

Verča

Marioneta 8b+

Martin Tech

Po posledním závodě Světového poháru ve slovinské Kranji jsem měl se zbytkem českého týmu naplánovaný výpad do Ospu. Zde jsem měl vybranou cestu Marioneta 8b+, protože se jedná o silovou výbušnou cestu charakterem velmi blízkou těm závodním, což mi bylo sympatické. Cesta má necelých 20m a 20 velmi úderných kroků, úvodní předskalí nepočítaje. Spodní pasáž je téměř kampus. Jedná se o dva dlouhé skoky, z nichž první, ten delší, mám téměř na rozpětí. Poté zbývá pouhých 12 kroků do topového madla. Spodní kampusová pasáž mi nedělala velký pro-

blém a očekával jsem rychlý přelez, ale kvůli drobným chybám v programu se mi nedařilo spojit kampus s „dolezem“. Po vyladění programu přišel progres, díky kterému jsem nejprve spadl 3x z posledního kroku a následně 4x o dva kroky dál. Nakonec jsem raději nechal svou flegmatickou hlavu na zemi a vylezl to.

Martin Tech

Pozvánka - VÁNOČNÍ BOŘENÍ

Dne 26. 12. 2015 se jako tradičně koná akce děčínských horolezců na Bořeni, kde se vánoční svátky oslaví přes den lezením, čajem s rumovou poživatinou a večer se to zapíše v nádražce v Kyselce.

POZVÁNKY NA HOROKLUBÁCKÉ AKCE

ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU

V sobotu 19. 12. 2015 proběhne zdobení vánočního stromečku pro zvířátka tentokrát v Šerchovském polesí. Základnou bude Petřášova hacienda v Šerchově.

VÁNOČNÍ STĚNA

V úterý 22. 12. 2015 se koná vánoční stěna v Kadani. Na programu budou soutěže pro horoklubáckou omladinu.

PERŠTEJN NA ŠTĚDRÝ DEN

Vylézt si Vánoční cestu v Perštejně na Štědrý den patří již k dlouholeté tradici, a ani letos tomu nebude jinak. Sejdeme se v dopoledních hodinách.

NOVOROČNÍ RÁCHÁNÍ

Na nový rok se parta klubových otužilců opět vrhne do ledových vod místních toků či tůňek. Ještě se přesně neví do kterých. Upřesnění najdete na stránkách Horoklubu Chomutov (www.horoklub.cz).

Prosinec 2015

4. 12. 19:00 – Pohádka: Vánoce v Himalájích

- Vtipná pohádka pro děti i dospělé.
- Divadlo Krabice – Teplice.
- Vstupné 50,- Kč.

18. 12. 17:00 - 21:00 - 4. kolo Bouldering Session

- Otevřený závod v boulderingu.
- Více na www.lezecka-arena.cz

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v listopadu

Pavel "Párek" Suchopárek

1.11. Poslední den horoklubáckého výletu do **Arca** jedou Bandasky, Pavel a Šalotka v tričkovém počasí neskutečnou Via Panoramica do oblasti Il Bersaglio, která je sice malá, ale krásná, davůprosta a klasifikace je v ní velmi poctivá.

4.11. Aleš Michálek vylezl cestu Boží muka na Pravém břehu **Labáku**. Cesta vede na Růžovou věž a název už něco napovídá.

8.11. Poslední tričkové počasí tráví kompletní Bandasky a Deivina s Honzou v **Bielatalu**, kde okupují Grenznadel až do setmění. Krátký den mění návrat ve stezku odvahy, která jen díky super svítivým diodám chytrých telefonů skončila pouze Honzovo zapadnutím do bažiny.

Manželé Blagodaničovi si užívají svatební dar – pobyt na Lesné s perličkovou koupelí bez perliček, ale zato se studenou vodou. Blagodan s věrnými partnerkami bouldřící a Renčou tvoří na **Medvědicí** nějaké lajny z lehu a sedu a kleku.

9. -11. Ota Pavlas s Jirkou Kučerou uskutečňují přechod - **Karwendel**, Schöttelkarspitze (2049) - Soiernspitze (2257). Fotky jsou: www.otaxf.rajce.idnes.cz

13.11. **Poslední slanění** v pivovaru Chalupník v Perštejně. 20. výročí Horoklubu proběhlo důstojně.

21.11. Výpad pana Kluciče a manželů Svinaříkových na **Petrohrad**. Kluci sbírali kousky a Květušina mrzla a fotila.

24.11. Zasněženou **Hlavní věž** na Jezeří navštěvuje Blagodanič Klucič.

25.11. O chciplého divočáka zakopávají při tréninku výběhu na **Jedlák** Šiška s Deivinou a díky tomu dosahují skvělého času.

28.11. Běh prožívá renesanci, a tak se v cíli na Lesné schází po tradiční akci **Běh na Jedlák** neuvěřitelných 55 převážně horoklubáků. Ne, že by teda úplně všichni byli na startu či vyloženě běželi, ale účast opravdu rekordní. Na vrcholu sněží, časy průměrné, rekord nepadl.

Aleš Michálek prožívá Boží muka

